

Derfor må man sige, at det er et tilbageskridt i forhold til den parlamentariske kontrol, der var frem til Maastricht.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal gøre hr. Keld Albrechtsen opmærksom på, at det er til den foregående ordfører, man stiller spørgsmålene, men det er jo sent på aftenen, og derfor lod jeg det passere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kunne egentlig godt tænke mig, hvis Folketingets Europaudvalgs formand ville gå op og fortælle om den ændring af beretningen, der skete forud for den igangværende regeringskonference, den beretning, som regulerer, hvornår regeringen skal søge mandat i Folketingets Europaudvalg til forslag fra regeringen på regeringskonferencer forud for fremlæggelsen af disse.

Der skete nemlig en praksisændring, som havde en vis betydning i hvert fald efter nogles opfattelse, og det kunne Europaudvalgets formand måske redegøre klart for. Det er faktisk således – det er til hr. Peter Duetoft – at tidligere stod der klart og tydeligt, at når regeringen ønskede at fremlægge et forslag på en regeringskonference, så skulle den forud for det indhente mandat i Folketingets Europaudvalg.

Det gik et flertal væk fra at kræve forud for den igangværende regeringskonference, og det er der nogle af os der synes var en ret væsentlig ændring. Det kan hr. Peter Duetoft synes var helt udmærket – der er jo så den forskel i vurderingen – men jeg synes bare, at det er et faktum, og det synes jeg også hr. Peter Duetoft skal tage til sig. Ellers har vi i hvert fald de dokumenter, der klart viser det.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for deres sædvanlige engagerede indsats i diskussionen. Debatten i dag følger sig jo til de mange, som har været ført i dette folketingsår. Jeg har ikke gjort nogen statistik op i aftenens anledning, men den er jo nem at gøre op.

Vi debattanter har jo i spalte op og spalte ned i Folketingstidende i dette år diskuteret med hinanden. Jeg vil tro, at både hr. Albrechtsen og hr. Thulesen Dahl vil score højt, når vi måler spalteplassen ud. Det er ikke åben debat om EU-anliggender, vi har savnet i årets løb. Tværtimod mindes jeg ikke noget tidspunkt,

hvor vi så ofte, så indgående, så intenst har diskuteret med hinanden som i det forløbne folketingsår.

Jeg synes også, den debat, vi har haft i dag, har været nyttig. Men jeg må nok sige, at den har nok ikke bragt så forfærdelig meget nyt, men det er jo også svært, når man tænker på, hvor mange gange vi har diskuteret disse anliggender med hinanden.

Tidspunktet for debatten er et spændende tidspunkt, også her hen på natten. Jeg glæder mig over – jeg kan jo ikke være sikker – men i denne stund tyder alt nu på, at det vil være muligt for mig i hvert fald at afslutte debatten, før jeg skal fange et fly kl. 6 i morgen tidlig. Men jeg kan jo ikke være sikker, debatten er jo ikke slut endnu.

Der er stillet to konkrete spørgsmål, som jeg gerne vil svare på. Det ene er fra hr. Steen Gade, der spørger: Ville et samarbejde om CO₂-afgift kunne iværksættes inden for rammerne af det såkaldt forstærkede samarbejde?

Mit svar vil være: Ja, det må jeg mene, at et sådant samarbejde ville opfylde betingelserne, sådan som reglerne for forstærket samarbejde i dag i dette øjeblik tegner sig.

Hr. Keld Albrechtsen spurgte, hvor mange gange Danmark har aktiveret Luxembourgforliget. Ja, så vidt jeg kan få oplyst sådan her på en studs, som det vist hedder, så har Danmark brugt Luxembourgforliget en enkelt gang i forbindelse med den fælles fiskeriaftale i 1983.

Den tidligere fiskeriminister tillader sig at sige 1982 – det skal nok passe – det skal i hvert fald ikke skille os. Og jeg må jo ikke diskutere med formanden.

Men det er jo slet ikke det, det handler om. Det er jo overhovedet ikke det, der er afgørende. Det afgørende ved det såkaldte Luxembourgforlig består jo i, at man kan blokere for vedtagelser, selv om de i øvrigt kan træffes med kvalificeret flertal.

Det er jo netop, at det virker i kraft af selve sin eksistens. Det tvinger medlemslandene til at forhandle, indtil man når enighed, og den virkning af Luxembourgforliget er jo slet ikke til at måle. Den viser sig i hele EU's funktionsmåde i en bestræbelse for at nå til enighed. Medlemslandene påtager sig en forpligtelse til at søge – det er besværligt, tit bøvllet – at nå til enighed om vanskelige spørgsmål.

Sådan virker Luxembourgforliget. Og i den forstand har Luxembourgforliget jo eminent betydning for hele den, jeg vil sige demokrati-